

Trossos i mossos

Alfons Llorenç

Veus

Ben al principi, foren el so i la paraula, i l'emmadeixar i desemmadeixar el nom de les coses, dels verbs. I la persona fou la paraula. I la paraula es féu carn i sojornà entre els mortals. I aviat, els déus cavalcaren boires d'accents, fonemes i veus. A l'inici, la música fou passeig, rudimentari però meravellós, per un món d'acords i sons regit per l'exactitud del nombre i la vitalitat de la passió, vinculat amb la vida humana i amb els eterns gojos divins. Notes, escales i pentagrames foren ponts transitadíssims entre les vores humanes i els extraradis olímpics. I la música es féu cant i també habità entre nosaltres.

I en arribar l'agost, cada any un poble recupera les veus antigues de la terra. La ciutat d'Elx, quan el calent esti engendra el fred hivern, viu l'emoció del retrobament amb les paraules perdurables contingudes en sagrats cants. Exalça, amb la Festa, una llengua proscriu i perseguida, renova una pàgina literària, torna a actualitzar una cultura nacional i afirma la personalitat d'un poble europeu.

Des del 6 d'agost que a la sala del consell municipal renaixen els sants mots i els cants divins, la "prova de veus", la selecció dels qui cantaran en la Festa d'Elx, supervisada pel consistori, un testimoni clar de l'adscripció municipal i no eclesiàstica de la Festa elxana, perquè l'11 de març de 1609, "per a que es millore i no es deixe de fer", el consell va decidir "prendre-la al seu compte". I, així, va vèncer les repressions inquisitorials, les prohibicions tridentines, les amonestacions episcopals i els exterminis borbònics. Ben al contrari, amb "La Vespra" i "La Festa", amb la Mare de Déu d'agost, s'enalteix una llengua, encara, proscriu, es renova una cultura, encara, perseguida i es manifesta una nació, encara, invisibilitzada. Cada agost, a Elx, mor una verge perquè visca tot un poble.

L'ACTOR LLUÍS SOLER DEBUTARÀ EN LA DIRECCIÓ TEATRAL AMB UN TEXT DE DAVID LODGE

La Sala Muntaner serà l'escenari, a partir del 17 de setembre, del debut en la direcció teatral de Lluís Soler, que després d'una trajectòria reeixida com a actor prova de posar-se a l'altra banda dirigint el muntatge *Pensaments secrets*, un text escrit per l'anglès David Lodge a partir de la seva novel·la, *Think*, del 2001. Soler dirigirà Àlex Casanovas i Mercè Pons en els paper protagonistes. El text ha estat adaptat pel mateix Soler i per Llorenç Rafecas. Lodge és considerat un dels metres de l'actual humor anglès.

Pensaments secrets explora les relacions humanes, la fidelitat i la feblesa, i també contraposa la ciència i l'humanisme. L'obra conta la història de Helen Reed, una novel·lista d'èxit, i Ralph Messenger, un científic del camp de la ciència cognitiva. Dues mentalitats oposades: la de l'escriptora, educada en la tradició catòlica, creu en l'ànima i aspira a la transcendència; ell, en canvi, té una mentalitat científica, analitza el comportament únicament a partir del funcionament del cervell. Malgrat aquesta

Lluís Soler debuta a l'altra banda dels escenaris.

diferència de mentalitat, se senten atrets l'un per l'altre.

Les seues circumstàncies, a més, greixen el mecanisme dramàtic: ell és casat, però té un tarannà faldiller. Ella, vídua de fa poc, no vol establir una relació que rebutja moralment. Ambdós enraonaran sobre les seves visions de l'ésser humà i les contraposaran. Mentrestant, l'espectador té accés a uns *Pensaments secrets* que Ralph grava per a un experiment científic i Helen escriu un diari íntim.

